

D. Johnstone: Global Research: Protiválečné názory jsou v Německu trestné

- Redakce CZ24 News | 27. března 2023

NĚMECKO: O účelu NATO: „Udržet Američany uvnitř, Rusy venku a Němce dole“ - výrok připisovaný lordu Hastingsovi Ismayovi, generálnímu tajemníkovi NATO v letech 1952-1957. Rozděl a panuj je věčný zákon impéria.

Především nedovolte ostatním velkým klukům, aby se dali dohromady. Držte je navzájem pod krkem. Před půlstoletím, když prezident Richard M. Nixon uvízl v nevítezných válkách ve Vietnamu, uposlechl rady Henryho Kissingera, aby otevřel vztahy s Pekingem a prohloubil tak rozkol mezi Sovětským svazem a Čínou.

Ale kteří velcí hráči a kdy? Priority se zjevně změnily. Před osmi lety definoval nejvlivnější americký soukromý geostrategický analytik George Friedman současnou dominantní americkou prioritu *divide et impera*, která působí na Ukrajině. „Prvotním zájmem Spojených států jsou vztahy mezi Německem a Ruskem, protože společně jsou jedinou silou, která nás může ohrozit,“ vysvětlil Friedman.

Hlavním zájmem Ruska vždy bylo mít ve východní Evropě neutrální nárazníkovou zónu. Cílem USA je však vybudovat nepřátelský cordon sanitaire od Baltu po Černé moře jako definitivní bariéru oddělující Rusko od Německa.

„Rusko to ví. Rusko se domnívá, že Spojené státy mají v úmyslu rozbít Ruskou federaci,“ řekl Friedman a žertem dodal, že podle něj není záměrem Rusko zničit, ale pouze ho nechat trpět.

V projevu k elitní skupině v Chicagu 13. dubna 2015 Friedman poznamenal, že velitel americké armády v Evropě generál Ben Hodges právě navštívil Ukrajinu, vyznamenal ukrajinské vojáky a slíbil jim výcvik. Dělal to mimo NATO, řekl Friedman, protože členství v NATO vyžadovalo stoprocentní souhlas a Ukrajině hrozilo veto, takže USA postupovaly na vlastní pěst.

Podle Friedmana se USA dlouho obávaly spojení německého kapitálu a technologií s ruskými zdroji a pracovní silou. Plynovod Nord Stream vedl tímto směrem, k vzájemným obchodním a bezpečnostním dohodám, které by již nevyžadovaly ani dolar, ani NATO.

„Pro Rusko,“ řekl Friedman, „je status Ukrajiny existenční hrozbou. A Rusové si nemohou dovolit ji nechat plavat.“ Pro Spojené státy je však prostředkem k dosažení cíle: oddělení Ruska od Německa.

Friedman dospěl k závěru, že hlavní otázkou je, jak budou Němci reagovat.

Němečtí představitelé zatím reagují jako loajální manažeři země pod americkou okupací, kterou také je.

Hrozba německého mírového hnutí

Německá ministryně zahraničí Annalena Baerbocková během virtuální tiskové konference s americkým ministrem zahraničí Antony Blinkenem ve Washingtonu, 5. ledna 2022.

Jakýkoli projev sympatií s Ruskem byl od zahájení ruské invaze 24. února 2022 natolik démonizován, potlačován a dokonce kriminalizován, že se většina německých protestů zpočátku vyhýbala zaujímání jakýchkoli postojů k válce a soustředila se na ekonomické potíže způsobené sankcemi.

Ale 25. ledna letošního roku **kancléř Olaf Scholz podlehl tlaku USA a poslal na Ukrajinu německé tanky Leopard 2. Přibližně ve stejnou dobu německá ministryně zahraničí Annalena Baerbocková ze strany Zelených na mezinárodním setkání nenuceně prohlásila, že „vedeme válku proti Rusku“.**

To lidi vyburcovalo k akci.

Ve velkých i malých městech po celém Německu vypukly spontánní demonstrace s hesly jako „Ami (Američané) jděte domů!“, „Zelení na frontu!“, „Uzavřete mír bez německých zbraní“. Řečníci odsuzovali dodávky tanků za „překročení červené linie“, obviňovali Spojené státy, že nutí Německo do války s Ruskem, a vyzývali k Baerbockově rezignaci.

Vlna demonstrací vyvrcholila o měsíc později, 25. února, kdy se v Berlíně sešlo na 50 000 lidí na „Povstání za mír“ (Aufstand für Frieden), svolaném z iniciativy dvou žen, levicové političky Sahry Wagenknechtové a veteránky feministické literatury a editorky Alice Schwarzerové.

Více než půl milionu lidí podepsalo „Manifest za mír“, v němž vyzývají kancléře Scholze, aby „zastavil eskalaci dodávek zbraní“ a zasadil se o příměří a jednání. Organizátoři vyzvali k obnovení masového německého mírového hnutí po vzoru protijaderného raketového hnutí z 80. let, které vedlo až k ruskému souhlasu se sjednocením Německa.

Budování mírového hnutí v Německu však dnes naráží na mnoho překážek. Německé instituce a média jsou od konce druhé světové války pod americkou vojenskou okupací, stejně jako právní řád, prostoupeny americkým vlivem. Paradoxně se zdá, že transatlantické americké sevření se po sjednocení Německa jen utužilo.

Sledování extrémistů

Německo monitoruje politický „extremismus“ prostřednictvím domácí zpravodajské agentury, Bundesamt für Verfassungsschutz BfV (Spolkového úřadu pro ochranu ústavy). Ačkoli Německo přísně vzato nemá ústavu, má silný Ústavní soud, který má speciálně zabránit jakémukoli návratu k nacistickým mocenským praktikám.

Místo ústavy byl v roce 1949 západními okupačními mocnostmi (USA, Velkou Británií a Francií) schválen přechodný základní zákon, který umožnil Spolkové republice převzít vládu v západním Německu. Po sjednocení byl Základní zákon rozšířen na celé Německo.

V duchu liberálního „antitotalitarismu“ sleduje BfV jako potenciální hrozby jak „levicový extremismus“, tak „pravicový extremismus“. Nověji se pod dohled dostal „islámský extremismus“. Základním politickým důsledkem je, že „pravicový extremismus“ označuje nacistické tendence, zatímco „levicový extremismus“ se přiklání ke komunismu sovětského typu.

Tato politická topografie 20. století implicitně vytváří „střed“ jako nevinný střed, kde se občané mohou cítit dobře. Ani ten nejradikálnější militarismus není v tomto schématu „extrémní“.

Článek 5 základního zákona přiznává jednotlivcům právo vyjadřovat své názory, ale v trestním zákoníku jsou uvedena četná omezení: trestá se „podněcování k nenávisti“, rasismus, antisemitismus a za popírání holocaustu se ukládá trest odnětí svobody. Zakázána je také propagace nebo symboly „protiústavních“ organizací, znevažování státu a jeho symbolů, rouhání proti zavedeným náboženstvím a zejména nerespektování „lidské důstojnosti“.

U všech těchto zákonů samozřejmě záleží na tom, jak jsou vykládány. Zákaz „odměňování a schvalování trestných činů“ (§ 140), který se měl původně vztahovat na odsouzení za násilné občanskoprávní trestné činy, byl nyní rozšířen i na geopolitickou oblast, konkrétně zakazuje „schvalování nebo podporu“ toho, co označuje jako „agresivní válku“.

Projev protiválečného aktivisty Heinricha Bückera, který 22. června v Berlíně vyzval k dobrým vztahům s Ruskem u příležitosti výročí nacistické invaze do Sovětského svazu v roce 1941, označil berlínský soud za „schvalování zločinu ruské invaze“. V praxi může být jakákoli snaha o objasnění ruského postoje s odkazem na expanzi NATO a útoky kyjevského režimu na Donbas od roku 2014 interpretována jako takové „schvalování či podpora“.

Netřeba dodávat, že Němcům nikdy nehrozilo trestní stíhání za schvalování amerických invazí do Vietnamu, Iráku nebo Afghánistánu, natož za naprosto agresivní a nezákonné bombardování Srbska v roce 1999, kterého se nadšeně účastnili. Tato bombardovací kampaň, která byla široce oslavována jako chvályhodný humanitární čin, zabíjením civilistů a ničením infrastruktury přinutila Srbsko, aby umožnilo NATO obsadit svou provincii Kosovo, kde si Američané vybudovali obrovskou vojenskou základnu. Etničtí albánští povstalci vyhlásili nezávislost a tisíce nealbánských obyvatel bylo vyhnáno.

Německá policie prosazuje centristickou konformitu

Když se demonstranti shromáždili na demonstraci „Povstání za mír“ v Berlíně, objevil se na řečnickém pódiu organizátor, který přečetl dlouhý seznam věcí zakázaných policií. Seznam obsahoval řadu symbolů nebo nápisů souvisejících se Sovětským svazem, Ruskem, Běloruskem nebo Donbasem; ruské vojenské písně; „schvalování agresivní války, kterou v současnosti vede Rusko proti Ukrajině“ atd.

Den předtím doručila berlínská policie organizátorům podrobné vysvětlení, v němž zdůvodnila tyto zákazy a uvedla, že „veřejná bezpečnost je bezprostředně ohrožena“. Policie uvedla, že podle jejích informací „účastníky vašeho setkání budou tvořit především lidé se starolevicovým, proruským základním postojem, kteří jsou proti zbrojným dodávkám německé vlády na Ukrajinu, geopolitice ‚Západu/USA‘ a proti NATO obecně“.

Policie měla důvod se domnívat, že setkání 25. února přiláká „velmi různorodé“ účastníky „s vlastními názory (delegitimizátoři státu, příznivci spiknutí, stoupenci Putinova režimu atd.)“, a proto je třeba přijmout opatření.

Hrozba napříč frontami

Vůdce Komunistické strany Německa (KPD) Ernst Thälmann (uprostřed vpředu se zaťatou pěstí) a členové Svazu bojovníků Rudé fronty (RFB) pochodují Berlínem, 1927.

Policie se odvolávala na srovnatelné setkání o měsíc dříve, 27. ledna, jehož organizátoři byli obviněni levicovými a antifašistickými skupinami, že „na svém setkání tolerovali křížové myšlení (Querdenker) a lidi z pravicové scény“. Cross-thinker je ten, kdo překračuje nepřátelskou frontovou linii mezi levicí a pravicí, což je přestupek nazývaný „cross-front“, označovaný také jako „rudohnědý“.

Pozoruhodné je, že v Německu se establishment, média, BfV a zejména policie chopily termínu „křížová fronta“ (*Querfront*) se stejným odporem jako hnutí Antifa, kde se používá údajně k prosazování ideologické čistoty levice. Původně znamenal pravcové přivlastňování levicových témat, které mělo levičáky zmást a svést k fašistickým kombinacím. Historický základ tohoto termínu spočívá v neúspěšných koaličních pokusech pravičáků na sklonku Výmarské republiky v kontextu intenzivního soupeření mezi silnými nacistickými a komunistickými hnutími soupeřícími o podporu dělnické třídy, zcela odlišném od dnešní politické atmosféry.

Vzhledem k absenci silného nacistického nebo komunistického hnutí se tento termín v současné době používá k odsouzení jakékoliv spolupráce nebo dokonce kontaktu mezi levicí a hnutími nebo jednotlivci označovanými jako „extrémní pravice“. Tato nálepka se často nezakládá na ničem jiném než na odporu k neomezené imigraci, který je odsuzován jako rasismus.

Podle tohoto měřítka je opoziční strana Alternativa pro Německo (AfD) (78 ze 736 křesel v

současném Spolkovém sněmu) „krajně pravicová“. Vzhledem k tomu, že většina poslanců Bundestagu kritizujících vyzbrojování Ukrajiny pochází buď ze strany Die Linke (Levice), nebo z AfD, odsuzuje bdělost proti křížové frontě předem širokou, otevřenou protiválečnou opozici.

Subjektivní hodnocení policie

Německá pořádková policie během protestů proti zasedání G20 v Hamburku v roce 2017.

Podle varování berlínské policie z 24. února je „schvalování útočné války proti mezinárodnímu právu, kterou Ruská federace v současnosti vede proti Ukrajině, trestné podle paragrafu 140 ...“. Takový souhlas může být vyjádřen nejen slovy, ale i řadou znaků a symbolů. Zejména zobrazení písmene „Z“ (údajně znamenajícího ruský výraz za pobyedu - za vítězství) by představovalo trestný čin.

Ještě přitaženější za vlasy je vlajka zaniklého SSSR, protože podle policie „vlajka SSSR symbolizuje Rusko v hranicích bývalého Sovětského svazu“. To je podle berlínské policie „odborníky považováno za skutečný vytoužený cíl ruského prezidenta Vladimira Putina“ a vysvětluje to jeho útok na Ukrajinu.

„Tato omezení výslovně nesměřují proti obsahu projevů názorů, kterým nelze bránit v rámci článku 5 základního zákona, ale mají z kontextuálního hlediska zabránit tomu, aby vaše shromáždění způsobem, jakým je vedeno, bylo vhodné nebo určené k vyjádření připravenosti použít násilí, a tím působilo zastrašujícím způsobem, nebo aby významným způsobem narušovalo morální citění občanů a základní společenské nebo etické názory.“

Opatrná demonstrace

„Povstání za mír“ nakonec neposkytlo žádnou příležitost k policejním zásahům nebo zatýkání. Stejně jako „Manifest za mír“ se německé projevy do značné míry vyhýbaly zmínce o provokacích USA a NATO, které vedly k válce.

Pouze Jeffrey Sachs, jehož úvodní projev v angličtině byl přenášen na obrazovku, se odvážil hovořit o pozadí ruské invaze: o převratu v Kyjevě v roce 2014, o americkém vyzbrojování Ukrajiny, o americkém odporu k mírovým jednáním, o pravděpodobnosti, že USA jsou zodpovědné za vyhození plynovodu Nord Stream do povětří, a o dalších skutečnostech, které by mohly urazit některé citlivé osoby. Neexistovala však žádná šance, že by berlínská policie Sachse, který nebyl v Německu, zatkla.

Ostatní řečníci z velké části ignorovali původ války a soustředili se na obavy z toho, kam by mohla vést: k neustálé eskalaci dodávek zbraní, dokonce k jaderné válce. Obrovský dav se chouhlil do ledového mrazu a lehkého sněžení. Vlajky většinou zobrazovaly mírové holubice a hesla vyzývala k diplomacii, k mírovým jednáním namísto dodávek zbraní, k zabránění jaderné válce. Neonacisté a krajní pravičáci byli prohlášeni za nevítané a museli přijít v přestrojení, protože byli sotva vidět. Celá akce mohla být jen stěží slušnější a slušněji vedená.

Útok na Wagenknechtovou

Přes všechnu tuto přívětivost se demonstrace a její organizátoři stali terčem ostrých útoků ze strany politiků a médií. Sahra Wagenknechtová je populární osobností, kterou z její skomírající Levicové strany (Die Linke) vytlačují lídři, kteří se přiklánějí ke stále bojovnějším Zeleným v naději, že se dostanou do levicových koaličních vlád.

Wagenknechtová, provdaná za Oskara Lafontaine, který se jako přední sociální demokrat v 80. letech významně podílel na protiraketovém hnutí, se prý chystá založit vlastní stranu. Ta by zaplnila zející mezeru na současné německé politické scéně: protiválečnou stranu, která by stála pevně na levici. Je proto třeba ji považovat za hlavní politickou hrozbu pro vládnoucí koalici.

Wagenknechtová tak byla ostře napadána za to, že jejím protiválečným projevům tleskali v parlamentu poslanci AfD. A přestože opakovaně odsoudila ruskou invazi za porušení mezinárodního práva, další její slova byla označena za „blízká vyprávění“ ruského prezidenta Vladimira Putina.

Navzdory její opatrnosti je jí vyčítáno, že „chápe“ ruský pohled na věc, což je nepřijatelné.

Novinář Markus Decker označil Wagenknechtovou ve svém článku za nejvlivnějšího nepřítele demokracie v Německu. Napsal, že Wagenknechtová je „zosobněním toho, před čím zpravodajští důstojníci varují už léta: stírání hranic mezi politickými okraji a extrémy“.

[Překlad tweetu Sahry Wagenknechtové: „Shromáždění u brány BRB mělo obrovský úspěch a bylo největším #mírovým shromážděním za poslední roky. Pokusy o jejich znevažování nebo hanobení nebudou fungovat. Děkuje všem, kteří přišli! Můj projev na shromáždění:“]

Jinými slovy, měla by být sledována BfV jako sponzor obávané křížové fronty. „Wagenknechtové, která od počátku ruského útoku na Ukrajinu systematicky stírá hranice mezi diktaturou a demokracií, nejde o mír. Jde mu o zničení demokracie. Wagenknechtová je pravděpodobně jejím nejvlivnějším nepřítelem v Německu,“ napsal Decker.

V posledních několika letech, kdy na Západě sílí nepřátelství vůči Rusku, se na levici posiluje vylučovací dogma Antify. Výsledkem je, že levice má menší zájem na získání konzervativců než na jejich vyloučení. Jedná se o druh esencialistické politiky identity: každý, kdo je „napravo“, musí být ze své podstaty nesmiřitelný nepřítel.

Neexistuje myšlenka, že by někteří lidé mohli volit Alternativu pro Německo, protože se cítí zklamáni

jinými stranami, například Levicovou stranou. To by mohlo platit zejména ve východním Německu, kde mají obě strany své kořeny.

Svoboda názoru pod kuratelou

Skupina levicových umělců a intelektuálů vydala 15. března petici na obranu svobody projevu. Píše se v ní:

„Německo se nachází v hluboké krizi... Dezinformace a manipulace obyvatelstva do značné míry určují současnou mediální kulturu. Každý, kdo nesdílí předepsaný oficiální názor na válku na Ukrajině, kritizuje ji a dává to veřejně najevo, je očerňován, je mu vyhrožováno a je sankcionován nebo ostrakizován... V takové atmosféře jsou již otevřené debaty, výměna a prezentace odlišných názorů v médiích, vědě, umění, kultuře a dalších oblastech jen stěží možné. Skutečně svobodné utváření názorů zvažováním různých argumentů je nemožné. Důsledkem jsou předsudky a neznalost, ale také zastrašování, strach, autocenzura a pokrytectví. To je neslučitelné s lidskou důstojností a osobní svobodou.“

Minulý měsíc představila spolková ministryně vnitra Nancy Faeserová (SPD) nový zákon, který umožňuje propustit „nepřátele ústavy“ ze státní služby pouhým správním aktem. „Nedovolíme, aby náš demokratický ústavní stát byl zevnitř sabotován extremisty,“ prohlásila Faeserová. Podle názoru Svazu německých státních zaměstnanců však návrh zákona „vysílá nedůvěru zaměstnancům i občanům“.

Válečná atmosféra má národ sjednotit. Uměle vnucovaná atmosféra však odhaluje a vytváří hluboké rozpory.

AUTOR: Diana Johnstone

[ZDROJ](#)

Překlad: zvedavec.news